EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 70 | Actualitzat el 14/05/2015 a les 00:00

Tinc una cita

El passat 27 d'abril TV3 va estrenar "Cites", una sèrie sobre les primeres trobades de diferents parelles que s'han conegut per internet o mitjançant una aplicació mòbil. Una sèrie innovadora (encara que copiada de la britànica "Dates") que ha sabut modernitzar la programació serial de TV3 amb una proposta diferent a la qual ens tenen acostumats. I és que el format "culebrot" ha donat (i encara dóna) molt de si a la televisió catalana, amb uns productes de qualitat i audiència (tot i que en algunes nits d'insomni he pogut recuperar el visionat de l'exitosa Ventdelplà, i carai!, el pas del temps li ha fet molt de mal, des del punt de vista d'una fan empedreïda de la televisió), però s'agraeixen altres tipus de produccions, també.

Ara que d'un temps ençà s'ha recuperat el gènere televisiu, que fins i tot actors de prestigi renuncien al cinema durant llargues temporades per dedicar-se a "la caixa tonta", com l'haurien anomenat abans, a TV3 li feia falta satisfer un públic cada vegada més assedegat d'aquests productes fílmics de continuïtat.

Ja sabem que TV3 no es presta gaire a la compra de sèries estrangeres (encara que segur que no només el pressupost ho justifica) i que tira més cap a casa, amb la producció de productes nacionals, per això és molt interessant que hagin reconegut un producte d'èxit i l'hagin sabut catalanitzar amb tanta gràcia.

Els nostàlgics que som partidaris de visionar les sèries quan toca, o sigui, un cop a la setmana, el dia que toca, ens va molt bé poder gaudir de bones sèries sense haver-nos de preocupar de la connexió a internet. "Cites" de TV3 està perfectament a l'alçada de la seva predecessora i ha sabut retocar-se en la mesura justa per fer-la més creïble en la quotidianitat catalana. La manera de lligar 2.0 que actualment vivim segurament és bastant internacional, però els ambients, els llocs i el "savoir faire" de les persones no és el mateix aquí que a Beijing, i això és el que fa sentir més properes les "Cites". Les localitzacions de Barcelona són ideals; els actors i actrius, de renom, i la música, càndida i embriagadora (potser un pèl massa anglesa, segur que els Manel o d'altres també es prestarien a formar part de la banda sonora). A l'original sèrie documental que fan a continuació, "Cites 2.0", queda palesa l'actualitat d'aquesta manera de relacionar-se, una mica lluny d'aquells que ens vam quedar esperant conèixer algú a la biblioteca o a la discoteca del poble.

La crítica Mònica Planas diu que és una sèrie molt sexi. Hi estic totalment d'acord. És el mínim que es pot esperar d'una cita, no?

Les sèries de televisió estan de moda. Pau i que duri!